

hvorpaa de foretages." Da Udvalget ved sin første Behandling af denne Sag foreslog og Folkethinget vedtog at lade denne Bestemmelse udgaa, var det væsentligt foranlediget ved, at det forekommer os, at den var altfor ubestemt og kunde foranlede meget forskjellige Utdyninger og Misforstaaelser. Da vort Hovedhensyn har været, at samtlige Bestemmelser blive saa klare og skarpt udtrykte, at der ikke let skulde kunne opstaa forskellige Meninger om Forstaaelsen af dem, foreslog vi, at denne Bestemmelse skulde gaa ud. Landsthinget har imidlertid paany indsat den, og Landsthingets Udvalg har i den Betænkning, det har afgivet om Sagen, nærmere forklaret sig derom og anført Exempler paa, hvad der efter dets Mening maatte forstaaes ved Arbejdsfysler, som ved den Maade, hvorpaa de foretages, skulde anses at være forbudne. Det hedder i Forklaringen derover, at der er „forskjellige Arter Bygningsarbejde ud imod Gaden, Arbejde i selve Gaden o. s. v.", som ogsaa burde forhindres paa den Tid, da Loven foreskriver en almindelig offentlig Fred, og naar man var vis paa, at denne Bestemmelse ikke vilde kunne strækkes videre end til saadanne Arbejder, vilde der ikke kunne være Synderligt i Veien for at vedtage den. Udvalget haaber og antager nu, at de Exempler, som her ere nævnte, vilde være veiledende med Hensyn til Bedømmelsen af, hvad der paa Grund af den Maade, hvorpaa man foretager saadanne Systemer, skal være forbudt, og det tror derfor, at man kan gaa ind paa, at denne Bestemmelse bliver staaende. Vi stole paa, at de Exempler, her ere nævnte, vilde blive betragtede saaledes, at Bestemmelsen kun vil komme til Anvendelse med Hensyn til Foretagender af samme Natur som de to, her ere nævnte; saaledes have vi kunnet tiltræde, at denne Sætning er indsat paany. — Det første Stykke af § 1 slutter med en Omredaktion af den Bestemmelse, som tidligere fandtes i Lovforslaget, og da Udvalget maa antage, at den nuværende Redaktion har et Fortrin fremfor den Redaktion af den samme Bestemmelse, som tidligere stod der, er det selvfølgelig, at vi maa anbefale denne Redaktion — I § 2 er der kommen en Bestemmelse ind, som gjør det muligt for Sodavandsdrickere om Søndagen at kunne dricke Sodavand paa offentlige Pladser. Denne Bestemmelse var foreslaaet her af nogle Medlemmer i Udvalget, som ønskede om Helligdagene at kunne dricke Sodavand paa offentlige Gader og Pladser som en kjølede Drik, men dette Thing forkastede den Gang Bestemmelsen. Jeg forholdt mig neutral i saa Henseende, idet jeg ikke saae, der kunde være Noget i Veien for, at Folk bleve satte i Stand til at dricke saadanne Ting om Søndagen paa offentlige Pladser, medens man maatte ikke kunde dricke dem paa Søndage. Da man om Søndagen spadserer noget mere end ellers, kan jeg godt forstaa, at man kan blive tørstig og derfor gjerne vil have en Flaske Sodavand, naar man

er ude at spadserere. Vi skulle derfor anbefale det høje Thing ogsaa at hygge om Sodavand det ved at vedtage denne Bestemmelse. — Derefter er der ikke foretaget nogen videre Forandring, før man kommer til det egentlige brændende Punkt i Lovforslaget, nemlig det, som angaar Afholdelsen af offentlige Forsamlinger. Det erede Thing vil erindre, at Folkethinget sidst med Hensyn hertil vedtog en § 7, som sagde: „Til den i § 1 nævnte Tid maa offentlige Forsamlinger ikke afholdes i saa umiddelbar Nærhed af Fjokkirken Kirker og Vedehuse, at Gudstjenesten paa disse Steder derved kunde forstyrres." Det var nemlig vor Mening, at Bestemmelsen i Grundloven om Forsamlingsfriheden maatte overholdes, og at de Indskrænkninger, hvorom der maatte kunne blive Spørgsmaal, mere maatte angaa Stedet, hvorpaa Forsamlingerne maatte holdes, end Tiden, hvorpaa de maatte holdes, da Grundloven ikke taler om, at der skal være nogen Undtagelse med Hensyn til Tiden. Saaledes, som Paragrafen nu foreligger, maa det siges, at der ganske vist ogsaa er sket et lille Indgreb med Hensyn til Tiden, da disse offentlige Forsamlinger maa holdes; men da man ogsaa uden en saadan Lovbestemmelse i Neglen, naar ganske særlige Tilfælde undtages, ikke vilde tænke paa at holde offentlige Forsamlinger paa et Sted til samme Tid, som dette Steds Gudstjeneste blev holdt, og da Bestemmelsen paa den anden Side dog er saa begrændset, have vi troet hellere at kunne finde os i at tage denne snævre Begrændsning med Hensyn til Tiden, fremfor den § 11, som er levet op igjen, og som vi maatte befrygte vilde vedblive at bestaa, hvis dette Lovforslag ikke udkom. I Sammenligning hermed maa det erkendes, at det Foreslaaede er paa det Nærmeste en Tilslutning til Grundlovens Bestemmelser om Forsamlingsfriheden. Der har i Udvalget været Tale om, at Folk, som ikke boede i det Sogn, hvor de ønskede at indbyde til offentligt Møde, mangen Gang vilde være i stor Forlegenhed ved at faae at vide, til hvilken Tid dette Sogns Gudstjeneste kunde være tilende, hvilket maatte af flere Grunde kunde være vanskeligt, men paa den anden Side har man ment, at den offentlige Bekjendtgjørelse om Mødet kunde, naar man ikke vidste Noget om noget Klokketæt, undlade at bestemme dette, og blot sige, at den offentlige Forsamling begyndte, saasnart Gudstjenesten var endt. Det var en tilstrækkelig Anvisning til dem, som vilde følge Indbydelsen, til selv paa Stedet at erkundige sig om, naar Gudstjenesten sluttedes. Som Bestemmelsen nu lyder, har det imidlertid været nødvendigt for det andet Thing at sette et nyt Stykke til § 7, som siger, at man i de Kjøbstæder og navnlig ogsaa i Kjøbenhavn, hvor der holdes Gudstjeneste hele Dagen, i ethvert Tilfælde skulde være berettiget til at holde